

El llegat d'un tsar: Cass Sunstein, l'Oficina d'Informació i Assumptes Regulatoris nord-americana i la millora de la qualitat de les lleis a Espanya

---

Entre 2009 i l'estiu de 2012, Cass SUNSTEIN (1954), catedràtic de Harvard, i un dels juristes acadèmics més influents del món, va ser el tsar de les regulacions de la primera administració Obama. A càrrec de l'Oficina d'Informació i Assumptes Regulatoris (*Office of Information and Regulatory Affairs, OIRA*), SUNSTEIN es va obstinar a millorar la qualitat i l'efectivitat de les regulacions federals, va definir molt acuradament els objectius que perseguia i, per a assolir-ne algun, va limitar el seu nombre a un mínim.

Ara, quan a Espanya es renova l'impuls per millorar la qualitat de les lleis, l'experiència de l'OIRA és digna de consideració. Els lectors d'InDret es poden informar complidament sobre l'intent de SUNSTEIN a la pàgina web de l'OIRA però, encara que sigui a costa de resumir molt, mereixen ser destacats dos dels seus objectius:

a) Avaluació o anàlisi retrospectiva cost-benefici de les regulacions persistents

Les noves regulacions, deia SUNSTEIN, estan en el millor dels casos subjectes a anàlisi cost-benefici *ex ante*, però els analistes nord-americans han caigut explicablement en el compte que l'anàlisi *ex post* és en general molt més senzill de realitzar i ofereix indicacions, també més clares, sobre els aspectes de les regulacions històriques que es podrien modificar. Una condició *sine qua non* d'aquest tipus d'anàlisi és que sigui realitzat per professionals específicament preparats per a dur-los a terme, economistes, estadístics, epidemiòlegs, farmacòlegs, etc., en funció de la matèria de què es tracti. En tot cas, la col·laboració del jurista amb els economistes és imprescindible, ja que l'educació jurídica no ofereix avantatges comparatius per a realitzar anàlisis cost-benefici.

b) Participació pública i quantificació

En els darrers anys, l'OIRA ha insistit en la doble conveniència d'obrir els processos d'elaboració de noves regulacions a la participació pública, accentuant simultàniament la importància d'utilitzar les millors tècniques disponibles per a quantificar els beneficis que es derivarien de l'aplicació de les noves regles, tan precisament com sigui possible. Aquesta doble exigència és útil, fins i tot en aquells casos en què tant la participació pública com la quantificació de beneficis no són possibles o no resulten desitjables, ja que forcen l'agent regulador a explicar les raons per les quals no es van a dur a terme. Així, i en matèria de quantificació, fins i tot en els casos en què aquesta només és parcialment possible per afectar la regulació proposada a valors d'impossible o molt difícil monetització, l'exigència en qüestió es converteix en la necessitat de jerarquitzar els valors en concurs i en haver

d'explicar per què uns són preferits a d'altres. A més, en gairebé tots els supòsits de regulació que afecten a valors no monetitzables, encara és possible realitzar una anàlisi de llindar o d'equilibri (*break-even analysis*). D'acord amb aquest darrer enfocament, els reguladors haurien d'especificar com d'elevats són els beneficis no quantificats per incommensurables per tal de justificar els costos de la seva consecució. En l'exemple habitual d'una projectada regulació mediambiental sobre la qualitat de l'aigua l'aplicació anual de la qual costés cent milions d'euros, aquesta informació permetria que els ciutadans es fessin una idea justa sobre quant estan disposats a gastar cada any en la implementació de l'objectiu que pretén aconseguir la nova regulació. L'anàlisi cost-benefici no és cap panacea, però donar pals de cec sempre és molt pitjor.

Pau Salvador Coderch